

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 49.

Elleve Session.

20de Møde.

Torsdagen den 12te Januar Kl. 1.

(Fortsat)

N. W. Hansen (fortsat): Naar jeg derfor her vil udtale mig til Fordeel for det foreliggende Lovforslag, saa er det imidlertid ingenlunde min Forventning, at det i alle Henseender fyldestgjør, hvad man maaskee fra en vis Side venter, da man meget let indseer, at en Lov efter dette Lovforslag i visse Tilfælde kan blive aldeles illusorisk, idet ganske Enkelte og Fremmede kunde ved Præstevalget fremstille og anbefale den Vedkommende; men jeg antager, at hvor dette er Tilfældet, og hvor det viser sig, at en saadan Anbefaling har været vildledende, der maa Menigheden føle sig dybt krænkede ved forsilde at komme til den Erkendelse, at de have gjort en uheldig Anvendelse af deres Valgret. Det forelagte Lovforslag har heller ikke dristet sig til at aabne nogen Udvei, hvorved et saadant uheldigt Valg kunde blive hævet, og dette vil maaskee blive saameget vanskeligere, naar Embedet hører til de bedre aflagte, saa at den Geistlige altsaa er mindre tilbøjelig til at skifte, fordi han mere seer paa sine Embedsindtægter, end paa at staae i et godt Forhold til Menigheden. Jeg indrømmer, at Forholdet her kan stille sig ugunstigt, men man maa dog glæde sig ved, at der paa anden Maade er aabnet en anden Udvei, hvorved Menigheder og Præster kunne adskille sig i Sager, hvor de ikke kunne forenes.

Her kunde det maaskee være paa rette Sted, hvad der er antydet af en anden æret Rigsdagsmand (Lindbahl), at de praktiske Geistlige kunne faae Anvendelse, i Særdeleshed dersom det kunde skee paa den Maade, at den Menighed, som affondrede sig fra en saadan Præst, kunde blive fritaget for at lønne ham, og derimod blot havde at lønne den Præst, som den agtede at benytte. Jeg glæder mig imidlertid til, at Tiden og de Bevægelser og Rørelser, som jeg antager altid vilde følge med den, maae bringe det dertil, at de unge Mænd, som udgaae fra Universitetet, herefter vilde udgaae med en større Beaandelse og mere indre Raad til deres Gjerning, end hidtil i enkelte Tilfælde er fæet, og jeg mener, at jo mere det kirkelige Liv udvikler sig og rører sig i Menighederne, desto mere vil det blive Tilfældet, at de unge Præster, som forberede sig til Lærestanden og ikke føle denne Beaandelse, vilde søge andre Veie. Jeg nærer det Haab, at de unge Mænd, som i de kraftige Aar udgaae fra den nære Skole, at de idetmindste vilde anvise Veien; at de idetmindste ikke Alle kun med et vist Skin vilde tale om Liv og Opbyggelse, og dog helst see, at der hersker Stillehed som iblandt de Døde, fordi de mene det er bedst, naar de sagne Ord vel tales og høres, men ikke have videre Virkning. Jeg glæder mig ved, at dette Indtryk mere og mere vil trænge sig ind i Samfundets Bevidsthed, at skal det borgerlige Liv gaae frem til Hæder og Helb, baade for Nutiden og Fremtiden, maae de aandelige Rilder være de ledende; thi dersom disse Rilder ledes bort, dersom, som det hedder, Rilden ledes